

TIDENS ANDA

Det vi talar mest om just nu!

Loafers

Strumpa

1 SOMMARENS SNACKISAR

Vad är mest underhållande, masslagsmålen på Avenyn eller att Liseberg anställt nya kaniner? Vi är kluvna, men lutar åt de nya kaninerna, något beroende av vilken tid på dygnet vi talar.

2 LOAFERS ÄR DEN NYA STADSSTRUMPAN

Augusti är månaden att börja använda loafers utan strumpor. Kalla det positionering, men det är egentligen bara väldigt smakfullt.

3 DÖ UNG

Kommunalpolitikerna vill införa pensionärsrabatt på rundturer i Göteborg. Det har aldrig funnits större anledning att dö ung.

4 DOM KALLAR OSS ARTISTER

Ett mer osexigt och förnedrande program har inte sänts sedan *Clownen Manne*.

5 LOTTA PÅ LISEBERG

Rivaliteten mellan Göteborg och Stockholm har tagit nya märkliga vändningar. Är det någon under 64 som finner detta intresseväckande? Maila, eller telegrafera, till oss.

6 VITA SEGLARSKOR

2000-talets Che Geuvara-t-shirt.

7 PILLAN-PRILLAN

Plötsligt ser vi att någonting har förändrats i ansiktet på alla damer. Det är någonting under överläppen. Det är snus! Och det är tjejernas grej nu, inte killarnas. Det är en härlig förändring. En riktigt härlig förändring är vad det är.

8 VANILLA ICE

Vi har återupptäckt en fin gammal artist. Vår motsvarighet till er Tupac. Vi skojar inte.

9 JACKSONS LÄKARE

Hur Michael Jackson än dött hade någon åkt dit för mord. Hade han snubblat på gatan hade man anhållit gatan för mord. Nu blev det en läkare. Stackars jävel.

10 MÅSARNA

Måsarna och de andra fåglarna bor kvar vid Grönsakstorget och de äter kebab och falafel som om det inte fanns en morgondag. Från och med nu kallar vi de här bevingade skadedjuren för halal-måsarna.

Bubblare: Michael Jackson-backlashen, melonpaket, Frid Baumert, Capote-frossa och flygvärdinnesdräkten.

MÅSTERLIGT

MYCKET BRA

BRA

GODKÄNT

UNDERKÄNT

HEMSIDOR
MED MUSIK

Carl Reinholdtson Belfrage har sett den nya musikjournalistiken. Och vet du vad, den får honom att svimma.

Krönika

KRITIK: Den nya musikjournalistiken

TVÅ HÄNDELSE fick under sommaren musikvärlden att skaka: popstjärnan Michael Jacksons död och Magnus Ugglas avhopp från Spotify. Men just när Ugglan på en högtidlig presskonferens inför den samlade världspresen deklarerar sitt avhopp från musiktjänsten Spotify och man tror att musikvärlden definitivt kommer att krascha slår en liten blomma ut mitt framför mig ur musikindustrins asfalt – en förtjusande liten sak som går under namnet Swoon.

Swoon är en tidningen som fullständigt får mig att börja tro på musik som helande kraft i allmänhet och musikjournalistikens renässans i synnerhet.

Swoon har funnits i ett par år med bas i Dumbo, Brooklyn. Då som renodlad mode/konst-tidning, men när jag besökte delar av redaktion och teamet bakom Swoon på Manhattan i augusti släppte de samtidigt sitt första renodlade musiknummer, naturligtvis med Brooklyn-scenen som epicentrum. Men nej, försök nu lägga Grizzly Bear och Animal Collective bakom er (de är så... februari 2009). Låt mig med Swoons hjälp ge er Patrick Cleandnim, Clark Phillips, Elizabeth Harper och Lights. Brooklyn's most wanted, om man så vill. Jag njöt av samtliga under mitt besök. Googla, myspacea, youtubea dem. Om några veckor kommer ni att vara vänner på det som i populärt taltal kallas Facebook.

Och det är väldigt symptomatiskt att en samling modeintresserade fashion kids med New York som bas räddar musikjournalistiken. Jag menar, vem skulle annars göra det? Pitchfork? Well, lite mer fantasi har ni säkerligen. Musiktidskriften Sonic? Motivering överflöd.

Musiktidningen Novell? Ok, det var ett skämt. Amelia Adamo? Kanske när hon täcker sin kropp med kläder.

Nej, det krävdes ett gäng konstintresserade multibegåvningar med blandade intressen, ett populärkulturellt X-men om ni så vill, med olika superegenskaper för att visa musikjournalister världen över hur musikjournalistik ska utövas som kraft och ämbete.

I deras senaste NY/LA-musikutgåva underminerar de nutidens musikjournalister, visar med fraser och metaforer, påhittighet, stilistisk

styrka hur beskrivningen, analysen och intervjutekniken med en musikartist kan och bör se ut.

"Sophias guitar shimmers like sheets of glass, then embarks with wild abandon on a wooly fuzzed-out solo."

Så beskrivs konstarten musik och dess alster. Poetiskt, inte sant? I Sverige skriver vi att "det rockar fett".

I en intervju ställer sedan Swoons Sean Griffin frågan "Men have become biologically irrelevant. How much longer can rock-and-roll patriarchy continue?"

I Sverige är vi samtidigt väldigt intresserade av frågeställningen om "skivan...rockar fett?"

Jag har haft nöjet att lära känna delar av redaktionen, vi har badat nakenbad med Animal Collective (när de var hippa tidigt 1800-tal), festat med Dash Snow (för att en tid senare sörja honom) och bakat bullar hemma hos Casey Zaps djupt judiska mamma. Och jag blir än mer övertygad av svaret jag gav i en intervju med mig, Jan Gradvall och Håkan Steen om musikjournalistik, då svarade jag att det viktigaste för en musikjournalist är inte nödvändigtvis att läsa Pet Shop Boys-biografen (välj då hellre Frank Zappas), utan att studera ämnen utanför musikområdet. Som politik, sport, affärer, litteratur, historia. Att läsa och intressera sig för andra saker än musik. Eftersom bra popmusik alltid handlar om sammanhang.

Jag var ensam om den synpunkten. Jag är övertygad om att problemet med svensk musikjournalistik ligger någonstans där. ■

För övrigt är Spotify-reklamen för Grolsch Block Party på Södermalm i Stockholm det mest vedervärdiga mina öron utsatts för. Pratar människor så? Uttrycker sig människor så?

Årets konsert

STEELY DAN

Montreux Jazzfestival 2009

Personer som fantasilöst och ängsligt per automatik hyllar till exempel Radio Dept varje gång de släpper ifrån sig en skiva borde skoningslöst och effektivt avrättas. De är den goda smakens fiende nummer ett. Dessa personer borde sättas i en ring framför levande musik framförd av Wiens gosskör, Mozart eller Brahms. Eller Steely Dan. Jag blir påmind om detta faktum då jag bevittnar Donald Fagen och Walter Beckers magnifika uppträdande i Stravinsky-salen i Montreux. Det är fascinerande. I den bemärkelsen att det är en upplysning och påminnelse om tiden då musiken

inte producerades på små, små datorer i ett sovrum på Möllan, utan, under år, handsyddes i stora, dyra högteknologiska studios. Låtar som *Peg, Home at last* och *Kid Charlemagne* blir fyrton signaleras från en annan, mer privilegierad, tid. –CRB

BÄST JUST NU

CARL REINHOLDTSON BELFRAGE
crb@nojesguiden.se

DELOREAN

Ayrton Senna EP

Fool House

Pratade med Flou Kids om detta projekt i en varm pool i Reykjavik.

JJ

jj n° 2

Sincerely yours

Förlåt mig om jag tjarar, men det finns synbarligen bara ett skivbolag i det här landet.

THE MOTHERS OF INVENTION

Freak out!

Verve/MGM

Jag har återupptäckt Frank Zappa.